

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/259/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615208750
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5615208750.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej, sudcov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: CRIF - Slovak Credit Bureau, s.r.o., so sídlom Malý trh 2/A, 811 08 Bratislava, IČO: 35 886 013, zastúpeného spoločnosťou: Havel, Holásek & Partners, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO: 36 856 584, proti žalovanej: R. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX O. X, o zaplatenie sumy 8.197,52 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/346/2015-146 zo dňa 06. 09. 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/346/2015-146 zo dňa 06. 09. 2016 v druhej vete výroku o zamietnutí žaloby sčasti a v tretej vete výroku o trovách konania potvrdzuje.
Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.
Vo zvyšnej časti (veta prvá výroku) zostáva rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/346/2015-146 zo dňa 06. 09. 2016 nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej podľa § 52 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.670,72 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25% ročne zo sumy 5.564,95 Eur od 28.03.2014 do zaplatenia (veta prvá výroku). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (veta druhá výroku). Zároveň priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 38% (veta tretia výroku).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že medzi právnym predchodcom žalobcu (bankou) a žalovanou došlo dňa 04.11.2009 k uzavretiu Zmluvy o splátkovom úvere, z ktorej odvodzoval žalobca v konaní svoje nároky. Okresný súd po preskúmaní uplatnenej pohľadávky z hľadiska jej štruktúry dospel k záveru, že žalobcovi patria úroky len do momentu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, čo vyplýva z § 503 Obchodného zákonníka. Pokiaľ ide o požadované poplatky, tieto bolo možné priznať len vo výške, ktorá bola individuálne dohodnutá. Žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 6.000,00 Eur, uhradila 3.080,46 Eur, z toho na úroky 2.242,12 Eur, úroky z omeškania 194,94 Eur, poplatky 208,35 Eur, istina 435,05 Eur. Zostatok istiny tak predstavuje 5.564,95 Eur, zostatok nezaplatených úrokov z omeškania je 105,77 Eur, spolu 5.670,72 Eur, v ktorej časti bolo žalobe vyhovie. Úroky z omeškania priznal okresný súd v uplatnenej výške 5% ročne z istiny 5.564,95 Eur od 28.03.2014, (k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti došlo ku dňu 11.03.2014).

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny v zamietajúcej časti, tak že odvolací súd jeho žalobe vyhovie. Súčasne si uplatnil voči žalovanej náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

4. Vyjadril nesúhlas so závermi súdu prvej inštancie, ktorý považoval za opodstatnený nárok na úroky len do momentu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Poukázal na ustanovenie § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ dlžník požičané finančné prostriedky veriteľovi nevrátil, je povinný platiť za ne odplatu vo forme dohodnutých zmluvných úrokov, a to od poskytnutia do ich reálneho vrátenia, nakoľko požičané prostriedky má stále k dispozícii a má z nich majetkový prospech. Žalovaný z úveru uhradil len časť poskytnutých peňažných prostriedkov, preto je zrejmé, že úver bude ešte splácať na základe rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolateľ odkázal na Komentár k Obchodnému zákonníku (Ovečková, O. a kol., 2012), v ktorom sa uvádza, že „ak dlžník v oboch prípadoch nesplní povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú tak svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov, má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania“. Tento názor potvrdzuje aj rozhodovacia prax súdov, k čomu žalobca upriamil pozornosť na periodikum Zo súdnej praxe č. 55/1996. Prijatím názoru vysloveného v napadnutom rozsudku by sa dlžník dostal v prípade porušenia povinnosti splácať dlh riadne a včas do výhodnejšej pozície, ako to bolo pred porušením povinnosti. K otázke nároku na úroky boli predložené aj legislatívne návrhy, ktoré mali obmedziť časový moment, do ktorého môže veriteľ žiadať úroky z úveru; tieto však neboli schválené. Ďalej odvolateľ namietal, že mu patrí aj dohodnuté poistné na základe poistenia úveru, ktoré mu okresný súd nepriznal, hoci naň vznikol nárok. Pokiaľ okresný súd nepriznal nárok na poplatky s odôvodnením, že neboli dohodnuté v zmluve, k uvedenému žalobca odkázal na § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré ustanovenie umožňuje niektoré zmluvné dojednania formulovať vo všeobecných obchodných podmienkach.

5. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

6. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a v závislom výroku o trovách konania v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

7. V odvolacom konaní krajský súd postupom podľa § 382 CSP vyzval sporové strany na vyjadrenie k možnému použitiu § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“) v znení účinnom ku dňu 27.03.2014 (deň postúpenia pohľadávky Slovenskou sporiteľňou, a.s. žalobcovi).

8. Na výzvu reagoval len žalobca, ktorý uviedol, že regulácia zákona o bankách neznamená podmienku pre platné postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29Odo/1613/2005 vyplýva, že „z hľadiska možných úvah o následkoch neoprávneného porušenia bankového tajomstva zmluvným postúpením pohľadávky je zjavné, že k náprave uvedeného stavu nevedie sankcia spočívajúca v neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky. Plne opodstatnené je preto tam, kde takáto situácia nastane, zvažovať otázky zodpovednosti za škodu, a nie prelamovať platnosť zmlúv o postúpení, predovšetkým v situácii, keď bolo vecou zmluvných strán, či si v medziach bankového obchodu dojednávajú výhradu zákazu postúpenia podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka“. Podľa názoru žalobcu tiež možno daný názor podporiť stanoviskom Národnej banky Slovenska, z ktorého vyplýva, že sa tu nerozlišuje medzi správou úveru pred splatnosťou a po splatnosti úveru a správa úveru nie je samostatnou bankovou činnosťou podliehajúcou bankovému povoleniu. Z obdobného názoru vychádza aj rozhodnutie Okresného súdu Trnava č. k. 16C/608/2013-71 zo dňa 13.05.2014. Z pohľadu žalobcu bolo podstatné aj systematické zaradenie § 91 zákona o bankách regulujúceho otázky bankového tajomstva. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. R 119/2003 „relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení“. Zo stanoviska doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M je zrejmé, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Napokon žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/76/2007, podľa ktorého ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách poskytuje možnosť postúpiť pohľadávku inej osobe ako banke.

9. Predmetom konania je zaplataenie dlžnej sumy na základe Zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovanou dňa 04.11.2009. Vzhľadom na to, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať dlh riadne a včas, banka upozornila žalovanú podľa § 53 ods. 8 Občianskeho zákonníka listom zo dňa 21.02.2014 na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, ku ktorej došlo následne ku dňu 11.03.2014. Slovenská sporiteľňa uzavrela po daných úkonoch so žalobcom dňa 27.03.2014 Zmluvu o postúpení pohľadávok.

10. Treba zdôrazniť, že aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 205/2009 zo dňa 29.06.2010).

11. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky Slovenskou sporiteľňou, a.s. žalobcovi), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, aj bez súhlasu klienta.

12. Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách teda vyplýva, že banková pohľadávka môže byť postúpená (alebo jej časť), ak je (1) splatná, a to až po predchádzajúcej (2) písomnej výzve a kumulatívne ak je splnené (3) omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

13. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnaj banky, ktorá kontrola je osobitne významná v priebehu trvania úverového vzťahu.

14. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudky Krajského súdu v Prešove vo veciach sp. zn. 6Co/119/2013, 19Co/194/2015, 4Co/145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 11C/233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 12C/152/2014, Okresného súdu Galanta vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 15C/33/2014, Okresného súdu Svidník vo veci 5C/430/2013, viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, napr. sp. zn. 6Co/674/2015, 6Co/46/2016). Ak zákonné predpoklady nie sú splnené, ide o právny úkon postúpenia contra legem a z toho dôvodu je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). V takomto prípade tu nie je daná aktívna legitímácia žalobcu vo vzťahu k pohľadávk, ktorá doposiaľ nebola splatná, resp. nebola dodržaná 90-dňová zákonná lehota.

15. Je zrejmé, že v posudzovanom prípade postúpil právny predchodca žalobcu - banka svoju pohľadávku bez splnenia podmienok formulovaných v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže v budúcnosti splatné splátky sa stali (podľa tvrdení žalobcu) splatnými dňa 11.03.2014 vyhlásením o mimoriadnej splatnosti a k postúpeniu pohľadávky došlo už 27.03.2014, teda ešte pred uplynutím 90-dňovej zákonnej lehoty. Postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom znamenalo len jediný záver - neplatnosť právneho úkonu a diskvalifikovanie žalobcu z možnosti uplatňovať svoje nároky v súdnom konaní. Pokiaľ by boli niektoré „staršie“ splátky už splatné po dobu 90 dní, tieto by musel žalobca definovať v žalobe a ponúknuť súdu tvrdenia identifikujúce nárok aj v kontexte § 92 ods. 8 zákona o bankách. Len pre zdôraznenie odvolací súd opakuje, že iná právna kvalifikácia bola predmetom výzvy realizovanej podľa § 382 CSP, ktorý úkon umožnil veriteľovi prispôsobiť svoje skutkové tvrdenia. Ten súdu ponúkol len rozsiahly právny výklad, ktorý nebolo možné akceptovať.

16. Odvolací súd nepovažoval úvahy odvolateľa za opodstatnené, a to najmä v tej časti, v ktorej prezentoval výklad § 92 ods. 8 zákona o bankách spôsobom smerujúcim iba k zabezpečeniu bankového tajomstva. Civilno-právna úprava je, pokiaľ ide o naplnenie podmienok neplatnosti právneho úkonu, striktná - jej nerešpektovanie znamená následok vyjadrený v § 39 Občianskeho zákonníka. Dané ustanovenie zreteľne formuluje kategorický záver spočívajúci v neplatnosti právneho úkonu, ak tento odporuje zákonu. Pokiaľ by účelom ustanovenia zákona č. 483/2001 Z. z. mala byť len ochrana bankového tajomstva, takýto následok by musela právna regulácia obsahovať expressis verbis, predovšetkým s ohľadom na jasné znenie § 39 Občianskeho zákonníka. Ak bolo postúpenie

pohľadávky právnym predchodcom žalobcu realizované bez rešpektovania podmienok podľa zákona bankách, nemohol ani krajský súd prisvedčiť podrobným námietkam žalobcu. Pokiaľ sa v oblasti právnej teórie, prípadne v zahraničných rozhodnutiach formulujú k spornej právnej otázke iné stanoviská, tieto môžu poslúžiť ako inšpirácia, avšak nie ako záväzný zdroj pre súdne rozhodnutie. Aktuálne nie je známa ustálená judikatúra k výkladu § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorá by potvrdzovala názor žalobcu, a preto odvolací súd zotráva na svojom stanovisku vyslovenom aj v iných súdnych konaniach.

17. Vzhľadom na to, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na iných právnych východiskách ako to učinil súd prvej inštancie, nebolo nevyhnutné podrobne skúmať jednotlivé dôvody pre zamietnutie žaloby v časti.

18. Len stručne odvolací súd upriamuje pozornosť na fakt, že dohoda o poistení úveru bola súčasťou „hlavnej zmluvy“ a obsahovala všetky podstatné náležitosti, vrátane výšky poistného. Pokiaľ ide o výhrady súdu prvej inštancie k uplatneným poplatkom, s postupom okresného súdu treba súhlasiť, ak bolo vyslovené, že akýkoľvek poplatok (teda finančná povinnosť) musí byť predmetom zmluvného dojednanja, a nie predmetom jednostranného úkonu veriteľa.

19. Napokon k námietke žalobcu, že mu mali byť v konaní priznané aj úroky po splatnosti úveru krajský súd uvádza, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa má za následok absenciu požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Po nadobudnutí splatnosti úveru (či už celého alebo jednotlivých splátok) veriteľovi vzniká nárok na vrátenie požičanej sumy, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu splatnosti úveru (alebo jeho časti). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba (pretože tieto sú už splatné) a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy by bol spotrebiteľ vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa poprel účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd uvedený v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za situácie, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30. júna 2015).

20. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej v napadnutej časti, t.j. vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti ako vecne správny potvrdil.

21. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania. (veta tretia výroku), ktorý plne zodpovedá ust. § 255 ods. 2 CSP a čistému úspechu žalobcu v uvedenom štádiu konania.

22. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (veta I. výroku) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý v tomto štádiu konania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).